

De schoonheid van het alledaagse ploeteren in ‘Olympia Palace’

Als tiener zette Eva Meijering (31) bij Meeuw Jonge Theatermakers haar eerste stappen in de theaterwereld. Nu is ze terug, als regisseur van de voorstelling *Olympia Palace*. „Een energieke ode aan de puberteit vol verwachtingen en grote dromen, met alle sores die erbij horen.” **Rianne Kramer** **Marchje Andringa**

Haar gedachten gaan geregeld terug naar haar eigen jeugd, in Wolvega. Alle zaterdagen toog ze naar Meeuw, de jeugd-theateropleiding in Leeuwarden, om beter te worden in haar grote passie: toneelspelen. Energieke zaterdagen waren dat, in tegenstelling tot de zondagen die in Wolvega eindeloos leken te duren, ervoer Meijering. „In mijn ogen was er niets te beleven. Dan ging ik maar weer naar die ene vriendin, lieten we haar hondje uit, ploften op een bankje en zaten daar urenlang te praten.”

Ze maakten toekomstplannen, hadden grote dromen en bespraken verliefdheden en de sores van alledag. In die tijd ervoer ze deze dagen als oersaai. „Ik verlangde naar reuring, naar een leven in de grote stad.” Nu koestert ze deze jaren. „Het was een zorgeloze tijd van grote dromen en onvoorwaardelijke vriendschappen.”

Grote dromen

Precies hierover gaat *Olympia Palace*, waarmee Meijering haar regiedebuut maakt. Over grote dromen, de sprong die je moet wagen om ze waar te maken en over de dagelijkse zorgen en onzekerheden. Juist mis-

schien wel over dit laatste. „Het kleinmenselijke leed - de verveling, onze onzekerheden - vind ik fascinerend.”

Olympia Palace is de naam van de sportschool in een (fictief) dorp, waar acht jongeren elkaar geregeld treffen. Zij lijden aan het eeuwige zondagsgevoel, zoals Meijering dat ervoer in haar woonplaats. „In hun dorp is weinig te beleven en ze vervelen zich, maar tegelijk ligt de wereld aan hun voeten. We leven in het westen in een maakbare wereld met oneindige mogelijkheden. Een enorme luxe, maar die kan je ook lamslaan. Die frictie, daarover gaat *Olympia Palace*.”

Ga je voor jezelf en waag je de sprong? En zo ja, wat moet je daarvoor over hebben? En als je de sprong niet waagt, wat houdt je tegen? Of ben je juist diegene die bewust voor het vertrouwde kiest en in je eigen omgeving blijft? „Zo heeft ieder z'n eigen besommeringen. We ploeteren als mens door en doen ons best. Ik ben een enorme fan van Anton Tsjechov. Het tragikomische dat aan zijn stukken kleeft, zit ook in dit stuk.”

Met Meijering kwam het goed. Ze woont tegenwoordig in Amsterdam en volgde destijds haar theaterhart.

Ik ben een enorme fan van Anton Tsjechov. Het tragikomische dat aan zijn stukken kleeft, zit ook in dit stuk

In 2013 studeerde ze af aan de toneelschool in Arnhem, waarna ze deel uitmaakte van het inmiddels opgeheven theatercollectief Moeremans&Sons. Tegenwoordig speelt ze geregeld op Friese podia, onder meer bij Tryater (*Nacht, Doarp Europa*), Oerol en Meeuw. „Moeremans&Sons was een collectief dat alles in eigen hand had, van de productie, het spelen tot de pr. Die uitvoerende kant vond ik gaaf. Toen dat stop-te, miste ik dat heel erg.”

Hilde Mulder, artistiek leider van Meeuw, bood Meijering de kans om een stuk te regisseren. Daarmee is ze samen met Wessel de Vries, die het script van *Olympia Palace* schreef,

als professioneel theatermaker terug op de plek waar de basis werd gelegd voor hun theaterleven. Het stuk dat De Vries in samenspraak met haar afleverde, is haar op het lijf geschreven. „Het is een echt tekststuk. Die liefde voor het tekst-toneel heb ik echt bij Meeuw meegereggen.” En anderzijds vanwege het Tsjechoviaanse dat ze al noemde „Die worsteling van: ik ben hier, maar hoor ik hier wel?”

Energieke ode

Maar bovenal is *Olympia Palace* een energieke ode aan de puberteit, benadrukt ze. „De puberteit is een heel mooie tijd ondanks alle misères. Alleen realiseren we ons dit vaak pas als we volwassen zijn. Zelf ervaar ik dat bijvoorbeeld bij de vriendschappen. „Die waren in mijn jeugd groots en meeslepend. We waren als tieners tot elkaar veroordeeld, omdat er niets anders was. Daardoor wisten we alles van elkaar. Uniek.”

De voorstelling wordt gespeeld door jongeren van vijftien tot achttien jaar. Ze spelen in feite zichzelf, zegt Meijering. Zij hebben hun eigen passies en dromen en één ervan is theater. „Je voelt bij hen een enorme gretigheid om te spe-

len.” Rode-konen-energie noemt Meijering die. „Dat explosieve en tomeloze, het niets te verliezen hebben; kenmerkend voor deze leeftijd.”

Oost-Duitsland

Voor de kostuums en het decor zocht Meijering inspiratie in de tijd van Oost-Duitsland, vóór de val van de muur. „Een ietwat grijzige retro-sfeer en zachte pasteltinten die voor mij symbool staat voor een uitzichtloze plek waaruit je als jongere wilt breken.”

Het regisseren bevalt Meijering goed. „De puzzel leggen van alle losse elementen vind ik een mooi traject.” Hoewel de première van haar debuut nog moet komen, staat haar volgende regieklus al op stapel. Komend najaar regisseert ze *Angry Alan* bij Akkers & Velden..

Een afslag en geen nieuwe weg, benadrukt ze. „Juist de combinatie acteren, regisseren en produceren inspireert me.” Ze blijft dus acteren, onder meer volgend voorjaar in de jeugdvoorstelling *Dit wie it waar* van Tryater.

Olympia Palace, van 27 juni t/m 2 juli te zien in De Harmonie in Leeuwarden